

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 12C/3/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1113232674
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ágnes Nagyová
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2018:1113232674.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I sudkyňou Mgr. Ágnes Nagyovou v spore žalobcu: L.. M. G., D.. XX.XX.XXXX, N. N. XX, G., proti žalovanému: Tatra banka a.s., so sídlom Hodžovo námestie 3, Bratislava, IČO: 00 686 930, o zaplatenie 1.264,66 eur s príslušenstvom, takto

r o z h o d o l :

- I. Súd konanie v časti o zaplatenie sumy 491,09 eur spolu s príslušenstvom zastavuje.
- II. Súd žalobu vo zvyšnej časti z a m i e t a.
- III. Žalovaný má n á r o k na náhradu trov prvoinštančného konania voči žalobcovi v rozsahu 100%.
- IV. Žalovaný má n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100%.

o d ō v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručенou súdu dňa 02.10.2013 domáhal od žalovaného zaplatenia sumy vo výške 1 264,66 eur spolu s 9% úrokom z omeškania ročne od 10.1.2013 do zaplatenia a náhrady trov konania titulom náhrady škody.

2. Žalobu odôvodnil na tom skutkovom základe, že v zmysle Dohody o poskytnutí príspevku na samostatnú zárobkovú činnosť uzavretej medzi žalobcom a Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny v Košiciach, si žalobca dňa 21.10.2011 zriadil u žalovaného podnikateľský účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX. Založenie podnikateľského účtu totiž bolo podmienkou poskytnutia príspevku na začatie podnikania na základe vopred schváleného podnikateľského zámeru. Žalobca splnil podmienky na pridelenie príspevku vo výške 2.575,05 eur zo štátneho rozpočtu SR. Čerpanie prideleného príspevku bolo účelovo viazané, žalobca ho mohol použiť výlučne na vopred uvedený podnikateľský zámer schválený Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny v Košiciach a každých 6 mesiacov musel písomne tento úrad informovať o spôsobe čerpania príspevku a úrad mal v zmysle uzavretej Dohody o poskytnutí príspevku na samostatnú zárobkovú činnosť právo kedykoľvek počas trvania podnikania a aj po jeho skončení skontrolovať poberateľa príspevku. Takto pridelený príspevok bol dňa 23.12.2011 poukázaný na podnikateľský účet žalobcu. Žalobca ďalej uviedol, že na Okresnom súde Košice I prebieha exekučné konanie vedené pod sp. zn. 37Er/1352/2009 proti nemu - žalobcovi ako povinnému. Súdny exekútor dňa 8.1.2013 vydal exekučný príkaz na uspokojenie pohľadávky z účtu žalobcu, ktorý bol dňa 10.1.2013 doručený žalovanému. Žalovaný dňa 10.1.2013 poukázal z účtu žalobcu na účet súdneho exekútora finančné prostriedky vo výške 1 318,73 eur. Podľa žalobcu si žalovaný nepreveril, či sa na účte žalobcu nachádzajú finančné prostriedky, ktoré by mali byť vylúčené z exekúcie, hoci podľa žalobcu žalovaný o uvedenom vedel už od dňa 23.12.2011, t.j. odkedy mu bol príspevok poukázaný na podnikateľský účet. Uviedol, že zo sumy poskytnutej zo štátneho rozpočtu vo výške 2 575,05 eur vyčerpal len sumu 1 310,39 eur, t.j. ku dňu 10.1.2013 sa na jeho účte nachádzala suma 1 264,66 eur z uvedeného príspevku. Žalobca

mal za to, že odpísaním uvedených finančných prostriedkov z jeho účtu došlo k porušeniu ustanovenia § 61a Exekučného poriadku a ustanovenia § 8 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách. Dňa 28.2.2013 žalobca vyzval žalovaného na vrátenie nezákonne poukázaných finančných prostriedkov, žalovaný však v liste zo dňa 19.3.2013 odmietol svoju zodpovednosť, poukázal na vydaný exekučný príkaz a žalobcovi odporučil obrátiť sa na súd podaním žaloby o vylúčenie veci z exekúcie. Žalobca sa následne obrátil na Slovenskú komoru exekútorov sťažnosťou, výsledkom ktorej bolo oznámenie Slovenskej komory exekútorov, že skutočnosť, či sa na účte nachádzajú prostriedky vylúčené z exekúcie, posudzuje výlučne banka na základe dôkazov predložených povinným z exekúcie, t.j. povinný si musí uplatniť svoje právo len voči banke. Na základe toho žalobca listom zo dňa 12.9.2013 opätovne vyzval žalovaného, ten však trval na svojom stanovisku. Žalobca na základe uvedeného mal za to, že mu žalovaný spôsobil škodu, keďže mu znemožnil použiť pridelené finančné prostriedky na dohodnutý účel.

3. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť. Namietal, že nie sú splnené podmienky zodpovednosti za škodu, pretože žalobcovi nevznikla škoda odpísaním finančných prostriedkov z jeho účtu, keďže nimi bol uhradený jeho záväzok vymáhaný v exekučnom konaní a žalovaný sa nedopustil protiprávneho konania, keď splnil povinnosť uloženú mu súdnym exekútorom v exekučnom príkaze. Bol toho názoru, že pri realizácii sporného prevodu postupoval v zmysle Exekučného poriadku, ktorý určuje povinnosti banky ako poddĺžníka pri výkone exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke. Žalovaný splnil povinnosť uloženú mu exekučným príkazom, ktorý postihoval bez výnimky celú pohľadávku z účtu žalobcu a žalovaný nemal oprávnenie posudzovať zákonnosť postupu súdneho exekútora. Za zákonnosť a prípadné dôsledky postupu súdneho exekútora pri vydávaní exekučného príkazu zodpovedá súdny exekútor, resp. štát. Prostriedkom nápravy vo vzťahu k postupu súdneho exekútora bol návrh na zastavenie exekúcie v časti, v ktorej postihuje majetok nepodliehajúci exekúcii a návrh na odklad exekúcie, ktoré však žalobca nevyužil. Žalovaný nebol účastníkom exekučného konania a nemal v rukách procesné prostriedky nápravy. Skutočnosť, či prostriedky použité na predmetnú platbu podliehali alebo nepodliehali exekúcii, označil za spornú. Bol toho názoru, že nemal právomoc preskúmať, či finančné prostriedky na bežnom podnikateľskom účte žalobcu sú vylúčené z exekúcie. Žalovaný mal za to, že takúto právomoc mal príslušný súd v rámci exekučného konania alebo exekútor.

4. Súd vo veci vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu dožiadaným súdom, Dohodou o poskytnutí príspevku na samostatnú zárobkovú činnosť č. 211/§49/2011/ŠR zo dňa 18.11.2011, vyhlásením žalobcu zo dňa 18.11.2011, spôsobom využitia finančného príspevku na samostatnú zárobkovú činnosť podľa § 49 z 18.11.2011, poučením k dohode, zmluvou o bežnom účte podnikateľa č. 2925864424/1100 zo dňa 21.10.2011, listami žalovaného č. 23191/13 zo dňa 23.9.2013 a č. 5308/13 zo dňa 19.3.2013, stanoviskom Slovenskej komory exekútorov SKE 3729/13 zo dňa 9.8.2013, predžalobnou upomienkou žalobcu zo dňa 12.9.2013, návrhom povinného na zastavenie exekučného konania zo dňa 22.11.2011, reklamáciou žalobcu zo dňa 25.2.2013, výpismi z účtu žalobcu, vkladovým listom žalobcu, polročnými správami žalobcu o použití príspevku na samostatnú zárobkovú činnosť zo dňa 25.1.2013, dňa 26.7.2012 a dňa 23.1.2012, písomným vyjadrením žalovaného zo dňa 13.2.2014, exekučným príkazom sp. zn. EX 750/09 zo dňa 8.1.2013.

5. Súd zistil, že žalobca dňa 18.11.2011 uzavrel s Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny v Košiciach Dohodu o poskytnutí príspevku na samostatnú zárobkovú činnosť č. 211/§49/2011/ŠR podľa § 49 ods. 7 zákona č. 5/2004 Z. z. o službách zamestnanosti a vyhlášky Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky č. 44/2004 Z. z., ktorou sa vykonáva ustanovenie § 69 ods. 2 zákona o službách zamestnanosti. Podľa článku 1 bod 1 bola účelom dohody úprava práv a povinností účastníkov dohody pri poskytovaní príspevku na začatie prevádzkovania alebo vykonávania samostatnej zárobkovej činnosti, ktorý sa poskytuje zo štátneho rozpočtu Slovenskej republiky. Podľa článku 1 bod 2 bol predmetom dohody finančný príspevok poskytovaný príjemcovi pomoci na úhradu nákladov súvisiacich so samostatnou zárobkovou činnosťou, ktorú bude vykonávať nepretržite najmenej dva roky od dátumu začiatku prevádzkovania alebo vykonávania samostatnej zárobkovej činnosti. Podľa článku I bod 3 sa príspevok poskytol zo zdrojov štátneho rozpočtu Slovenskej republiky v zmysle Schémy pomoci de minimis na podporu zamestnanosti Schéma DM - 1/2007 v platnom znení. Podľa článku II bod 1 sa žalobca zaviazal začať vykonávať alebo prevádzkovať samostatnú zárobkovú činnosť dňom 21.11.2011 v zmysle oprávnenia na vykonávanie alebo prevádzkovanie samostatnej zárobkovej činnosti. Podľa článku II bod 2 sa žalobca zaviazal vykonávať sprostredkovateľskú činnosť v oblasti služieb klasifikovaných podľa SK NACE Rev 2 kód/G - 46.18.0 ako špecializované sprostredkovanie obchodu. Podľa článku II bod 9 v prípade, že príjemca príspevku nepoužije poskytnutý príspevok na oprávnené výdavky v

oprávnenom období, je povinný vrátiť úradu rozdiel medzi poskytnutým príspevkom a oprávnenými výdavkami, a to najneskôr do 30 dní po uplynutí oprávneného obdobia. Podľa článku III bod 1 sa Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny v Košiciach zaviazal poskytnúť žalobcovi na úhradu nákladov súvisiacich so samostatnou zárobkovou činnosťou príspevok v celkovej výške 2 575,05 eur. Výška príspevku bola viazaná na dvojročné nepretržité vykonávanie alebo prevádzkovanie samostatnej zárobkovej činnosti. Podľa článku IV bod 5 za oprávnené výdavky nie je možné považovať nasledovné výdavky:

- a) úroky z dlhov,
- b) vratná daň z pridanej hodnoty,
- c) výdavky bez priameho vzťahu k oprávnenému projektu,
- d) výdavky, ktoré nie sú v súlade s podmienkami poskytovania príspevku podľa zákona o službách zamestnanosti,
- e) výdavky sankčného charakteru vrátane súvisiacich výdavkov (pokuty, penále vrátane zmluvných, výdavky na trovy konania a pod.),
- f) výdavky, ktoré sú v predpisoch ESF uvedené ako neoprávnené (v prípade spolufinancovania projektu ESF),
- g) výdavky, ktoré nie sú v účtovníctve jednoznačne označené ako výdavky súvisiace s realizovaným projektom v súlade s vnútorným predpisom účtovnej jednotky k vedeniu účtovníctva,
- h) výdavky na subdodávky, ktoré zvyšujú náklady na realizáciu činností bez pridania hodnoty,
- i) výdavky na tvorbu pracovných miest, na ktoré už príjemcovi bola poskytnutá štátna pomoc od iných poskytovateľov štátnej pomoci alebo v rámci schém štátnej pomoci.

Podľa článku IV bod 8 sú neoprávnenými výdavkami úroky z dlhov, dane a clá. Okrem toho sú neoprávnenými výdavkami najmä:

- výdavky bez priameho vzťahu k pracovnej činnosti uvedenej v dohode,
- výdavky, ktoré sú zo strany príjemcu nedostatočne odôvodnené a preukázané,
- výdavky, ktoré nie sú v súlade s odsúhlasenou kalkuláciou predpokladaných nákladov na začatie vykonávania alebo prevádzkovanie samostatnej zárobkovej činnosti,
- výdavky, ktoré vznikli pred dátumom podpísania tejto dohody,
- výdavky sankčného charakteru vrátane súvisiacich výdavkov (pokuty, penále, vrátane zmluvných, výdavky na trovy konania a pod.),
- mimoriadne náklady (napr. manká a škody),
- výdavky, ktoré nie sú v účtovníctve jednoznačne označené ako výdavky súvisiace s realizovaným projektom v súlade s vnútorným predpisom účtovnej jednotky k vedeniu účtovníctva,
- za oprávnený výdavok sa nepovažuje ani výdavok, ktorý vznikol vzájomným započítaním pohľadávok a záväzkov a tiež vyúčtované zálohové platby a poskytnuté preddavky,
- výdavky na tvorbu pracovných miest, na ktoré už príjemcovi bola poskytnutá štátna pomoc od iných poskytovateľov štátnej pomoci alebo v rámci schém štátnej pomoci,
- výdavky na subdodávky, ktoré zvyšujú náklady na realizáciu činnosti bez pridanej hodnoty,
- výdavky, ktoré vznikli po 31.12.2015.

6. Vykonaným dokazovaním mal súd ďalej za preukázané, že žalobca dňa 21.10.2011 uzavrel so žalovaným písomnú zmluvu o bežnom účte podnikateľa č. XXXXXXXXXXX/XXXX. Na základe tejto zmluvy žalovaný otvoril a viedol žalobcovi bežný účet v banke a poskytoval mu produkty a služby podľa balíka služieb Tatra Business.

7. Z výpisu z účtu žalobcu vedeného u žalovaného č. XXXXXXXXXXX súd zistil, že dňa 23.12.2011 boli vložené na tento účet finančné prostriedky vo výške 2 575,05 eur, identifikované nasledovne: Y. XXXX/XXXXXXXXXXXXXXXX, Š.Z.:XXXXXXXXXXXX, S.:XXXXXXXXXXXX, G.: XXXXXXXXXXX, W.: S. Š. Ú. G., Š.: XXX §. XX G. M. L..

8. Súdna exekútorka JUDr. Mária Hlavňová, Exekútorický úrad so sídlom v Košiciach, Hlavná 115, Košice, dňa 08.01.2013 vydala exekučný príkaz sp. zn. EX 750/09 na základe exekučného titulu - rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 7CoP 180/2006-116 zo dňa 18.04.2007, ktorý ukladá povinnému - žalobcovi zaplatiť výživné s príslušenstvom oprávnenému, a na základe poverenia na vykonanie exekúcie č. 5802*046701 zo dňa 06.07.2009, ktorý vydal Okresný súd Košice I a príkazu na začatie exekúcie sp. zn. EX 750/09 zo dňa 07.01.2013 na vykonanie exekúcie príkazaním pohľadávky z účtu v Tatra banke, a.s., Hodžovo námestie 3, Bratislava, IČO: 00 686 930, povinného - žalobcu:

- dlžného výživného vo výške 298,11 eur,
- bežného výživného vo výške 149,37 eur mesačne od mesiaca január 2013 do budúcnosti,

- trovy oprávneného v exekučnom konaní 15,- eur,
- trovy právneho zastúpenia v exekučnom konaní 318,72 eur,
- trovy exekúcie 1.700,- eur, na účet súdneho exekútora vedený v Tatra Banke, a.s., č. účtu XXXXXXXXXXX/XXXX, S.: XXXXX.

9. Z výpisu z účtu žalobcu vedeného u žalovaného č. XXXXXXXXXXXX súd zistil, že dňa 10.01.2013 bola z účtu žalobcu odpísaná suma 1 318,73 eur a prevedená na účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX, S.: XXXXX.

10. Z opisu skutkového stavu vyplýva, že žalobca dňa 25.02.2013 reklamoval u žalovaného neoprávnené zrazenú sumu vo výške 1 318,73 eur na základe exekučného príkazu sp. zn. EX 750/09 zo dňa 08.01.2013 z jeho podnikateľského účtu č. 2925864424 z dôvodu, že finančné prostriedky vo výške 99,58 eur v zmysle § 104 Exekučného poriadku nepodliehajú exekúcii, lebo sú určené na výplatu miezd zamestnancov a okrem toho finančné prostriedky na jeho účte nepodliehajú exekúcii v zmysle § 8 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách z dôvodu, že ide o finančné prostriedky poskytnuté zo štátneho rozpočtu.

11. Žalovaný listom č. 5308/13 zo dňa 19.03.2013 potvrdil prevzatie reklamácie žalobcu týkajúcej sa vrátenia neoprávnené zaúčtovaných finančných prostriedkov vo výške 1318,73 eur v súvislosti s exekučným konaním č. EX 750/09. Z uvedeného listu súd zistil, že žalovaný obdržal exekučný príkaz sp. zn. EX 750/09 dňa 10.01.2013 a dňa 10.01.2013 ho aj splnil. Uviedol, že po preverení sťažnosti sa nepotvrdila neoprávnená úhrada exekúcie, a preto žiadosti žalobcu nebolo možné vyhovieť.

12. Zo stanoviska Slovenskej komory exekútorov č. SKE 3729/13 zo dňa 09.08.2013 súd zistil, že sa Slovenská komora exekútorov zaoberala sťažnosťou žalobcu a po posúdení skutkového stavu konštatovala, že súdna exekútorka JUDr. Mária Hlavňová postupovala v súlade s Exekučným poriadkom. V stanovisku uviedla, že skutočnosť, že sa na účte v banke nachádzajú finančné prostriedky, ktoré sú z exekúcie vylúčené, posudzuje výlučne banka na základe dôkazov predložených povinným.

13. Predžalobnou výzvou zo dňa 12.09.2013 žalobca vyzval žalovaného na úhradu protiprávne zrazenej sumy vo výške 1 318,73 eur na základe exekučného príkazu sp. zn. EX 750/09 zo dňa 08.01.2013 z jeho podnikateľského účtu č. XXXXXXXXXXX.

14. Žalovaný listom č. 23191/13 zo dňa 23.09.2013 žalobcovi oznámil, že trvá na svojom stanovisku, ktoré mu oznámil listom č. 5308/13 zo dňa 19.03.2013.

15. Rozsudkom č. k. 12C/3/2014-120 dňa 20.5.2015 súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 1 264,66 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne od 10.1.2013 do zaplatenia a náhrady trov konania vo výške 75,50 eur. Vo zvyšku žalobu zamietol. Predmetný rozsudok vo výroku, ktorým bola žaloba vo zvyšnej časti zamietnutá, nadobudol právoplatnosť dňa 4.7.2015.

16. Proti rozsudku vo výroku, ktorým súd žalobe vyhovel, žalovaný podal odvolanie. Rozhodnutie súdu prvej inštancie považoval za nesprávne, mal za to, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil skutkový stav a nesprávne vec právne posúdil. Uviedol, že žalobca v konaní nikdy netvrdil, že jeho škoda spočíva v povinnosti vrátiť úradu dotáciu. Aj keby žalobca tvrdil, že realizáciou platby v prospech predmetnej exekúcie došlo k znemožneniu splnenia jeho povinnosti použiť sumu dotácie na určený účel, a tak došlo k povinnosti vrátiť dotáciu z tohto dôvodu, predmetnú konštrukciu vzniku škody žalovaný odmietol. Mal za to, že nič také nebolo v konaní preukázané. V tejto súvislosti uviedol, že žalobca mal napriek realizácii exekúcií splniť účel, na ktorý bola dotácia poskytnutá. Majetok žalobcu sa zvýšil o sumu dotácie a nezmenil sa realizáciou exekúcie (tá je majetkovo neutrálna) a povinnosť žalobcu použiť z jeho majetku časť v objeme poskytnutej dotácie na určený účel trvala ďalej a bola riadne splniteľná. Predmetná platba, ktorou bola zrealizovaná exekúcia, nie je s nespĺnením takejto povinnosti v priamej príčinnej súvislosti. V tomto konaní dokonca vôbec nebolo preukázané, že žalobca takúto povinnosť (použiť sumu dotácie na určený účel) vôbec porušil (teda, že sumu týchto prostriedkov nepoužil na určený účel), respektíve, že by zo strany úradu práce, sociálnych vecí a rodiny bol uplatnený nárok na vrátenie dotácie. Pripísaním akýchkoľvek prostriedkov na účet sa tieto "zmiešajú", teda sčítajú so zvyšnými prostriedkami na účte. Jediná rozhodujúca skutočnosť, ktorá určuje výšku pohľadávky z účtu, je celkový zostatok na účte. Jedná sa iba o účtovný záznam záväzku banky voči majiteľovi účtu. Práve z tohto zostatku nie je reálne rozlíšiteľné, či sa aktuálne (následne) disponuje s takýmito alebo onakými prostriedkami.

Prostriedky pripísané na účet majiteľa účtu sa stávajú majetkom banky a majiteľovi účtu vzniká výlučne pohľadávka na výplatu zostatku (kumulatívu pripísaných prostriedkov), respektíve na vykonanie platieb v mene majiteľa účtu v rozsahu kumulatívu pripísaných prostriedkov. Vzhľadom na uvedené bol žalovaný presvedčený, že zmluvu o poskytnutí dotácie možno vykladať jedine tak, že povinnosťou žalobcu bolo účelovo využiť sumu vo výške poskytnutej dotácie a nie akési "presypanie peňazí" z účtu, na ktorý boli poskytnuté, na účet zmluvného partnera (ktorý poskytol protiplnenie zodpovedajúce účelu dotácie). Žalovaný súčasne poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 28 Cdo 24/2011, alebo sp. zn. 35 Obdo 801/2002. Aj keby mala škoda hypoteticky vzniknúť v súvislosti s vrátením poskytnutej dotácie (čo v zmysle vyššie uvedeného odmietol), mal za to, že v každom prípade vznik takejto škody nikdy nemôže byť viazaný na moment vzniku povinnosti dotáciu vrátiť, ale vždy iba na skutočné splnenie, teda vrátenie dotácie (zmenšenie majetku povinného). Takéto vrátenie nebolo zo strany žalobcu v konaní ani len tvrdené, tobôž nie preukázané. Mal tak za to, že tu škoda nevznikla. Žalovaný v rámci svojho odvolania poukázal na to, že sa v tomto konaní nemá rozhodovať o tom, či sú alebo nie sú nejaké prostriedky vylúčené z exekúcie. Procesný priestor na to je daný výlučne v exekučnom konaní (najmä pri rozhodovaní o zastavení exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. d/ Exekučného poriadku), kde takéto rozhodnutie dostane aj svoj skutočný rozmer. O takejto skutočnosti sa totiž musí rozhodovať v reálnom čase (na základe skutkového stavu v čase rozhodovania), kedy to má aj praktický zmysel (tieto prostriedky možno aj reálne vyňať z účinkov exekúcie), teda na účte aj reálne sú prostriedky, o ktorých by sa dalo rozhodovať. Ďalej uviedol, že vzťahy medzi žalobcom a žalovaným boli predovšetkým založené na zmluvnom základe (zmluva o bežnom účte podľa Obchodného zákonníka, ktorá je zároveň rámcovou zmluvou o poskytovaní platobných služieb podľa zákona o platobných službách). V rámci tohto zmluvného vzťahu žalovaný nemal povinnosť vyhodnocovať, aktívne rozlišovať a sledovať pôvod (právny dôvod pripísania) peňažných prostriedkov pripísaných na účet (nie je pre banku stanovená žiadnym zákonným alebo zmluvným ustanovením). Takúto povinnosť nemá, ani keby bol pôvod prostriedkov evidentný (čo pri predmetnej pripísanej platbe rozhodne nebol). Taktiež banke neplynie žiadna zákonná ani zmluvná povinnosť zohľadňovať pôvod pripísaných prostriedkov alebo účelu ich použitia pri plnení povinnosti v rámci exekúcie príkazom pohľadávky z účtu banke. Naopak, v zmysle § 3 ods. 2 písm. a/ zákona o platobných službách poskytovateľ platobných služieb (žalovaný) odpíše finančné prostriedky z platobného účtu aj bez predloženia platobného príkazu pri výkone rozhodnutia alebo pri plnení inej povinnosti uloženej osobitným zákonom alebo na základe osobitného zákona. Predmetná právna úprava teda jednoznačne reguluje, že splnenie exekučného príkazu nemôže byť porušením povinnosti na strane banky, pričom nestanovuje žiadne obmedzenia ani podmienky pre splnenie takejto povinnosti uloženej vykonateľným rozhodnutím. Odlišný, osobitný mechanizmus je zákonom zavedený v zmysle § 104 Exekučného poriadku pre vylúčenie prostriedkov určených na výplatu miezd zamestnancov povinného a pre nepostihnuteľnú časť mzdy povinného pripísanú na účet povinného, kedy sú účinky priamo zo zákona naviazané na moment, "keď táto skutočnosť bola banke oznámená". V týchto prípadoch je zákonom zavedená flexibilnejšia možnosť identifikácie a uvoľnenia vylúčených prostriedkov. Ani v tomto prípade však banka neurčuje, neidentifikuje, nevyhodnocuje, ani nerozhoduje o tom, ktoré prostriedky sú vylúčené, ale je viazaná vyhlásením povinného. Vylúčenie dodatočných prostriedkov však na takýto mechanizmus naviazané nie je. Pre ne platí v prvom rade povinnosť exekútora tieto prostriedky nepostihnúť (§ 61a ods. 1 Exekučného poriadku) a následne (ak ich exekútor postihne) je vytvorená povinnému procesná možnosť obrany (návrh na zastavenie exekúcie v časti, v ktorej postihuje majetok vylúčený z exekúcie § 57 ods. 1 písm. d/ Exekučného poriadku). Ohľadom ustanovenia § 8 ods. 10 zákona č. 523/2004 Z. z. žalovaný uviedol, že predmetné zákonné ustanovenie nestanovuje žiadne povinnosti pre banku. Povinnosť je možné pritom právnickým a fyzickým osobám stanovovať iba zákonom, respektíve na základe zákona. Nie je preto prípustné vyvodiť z takéhoto právneho predpisu, ktorý banku nijako nespomína, ani sa jej v tejto súvislosti nejako netýka, právnu povinnosť pre subjekt zmluvného vzťahu, ktorú následne sankcionuje náhradou škody. Žalovaný opätovne poukázal na povahu exekučného príkazu ako vykonateľného rozhodnutia, ktoré sa vyznačuje jeho záväznosťou voči banke ako poddĺžnikovi.

17. Žalobca dňa 01.10.2015 doručil súdu vyjadrenie k odvolaniu žalovaného. Uviedol, že nemal povinnosť vyčerpať dotáciu poskytnutú mu úradom, bolo to jeho právo na základe zmluvy o poskytnutí príspevku. Jeho povinnosť spočívala v čerpaní finančných prostriedkov len na základe vopred odsúhlaseného projektu a zmluvy s úradom práce, sociálnych vecí a rodiny. Toto právo mu však bolo konaním žalovaného znemožnené, a preto musel na úhrady schválených položiek použiť vlastné finančné prostriedky. K žiadnemu zväčšeniu majetku preto u neho nedošlo. Uviedol, že keby žalovaný po doručení exekučného príkazu kontaktoval majiteľa účtu a vyzval ho, aby preukázal, či časť alebo

všetky finančné prostriedky nachádzajúce sa na účte pochádzajú zo štátneho rozpočtu Slovenskej republiky, potom nemusel exekučný príkaz splniť a s touto skutočnosťou oboznámiť exekútora. Žalobca bol presvedčený o tom, že keby bol exekútorovi preukázaný pôvod časti alebo celého zostatku na účte zo štátneho rozpočtu Slovenskej republiky, exekútor by sám exekučný príkaz zrušil, alebo opravil v tom zmysle, že predmetom exekúcie by bola iba tá časť finančných prostriedkov, ktorá nie je z exekúcie vylúčená. Žalobca zdôraznil, že poskytnutím dotácie nedošlo k žiadnemu zväčšeniu majetku, pretože dotácia bola účelovo viazaná a nebola zahrnutá do príjmu fyzickej osoby - podnikateľa pre účely dane z príjmu. Škoda mu vznikla preto, že už nemohol dotáciu čerpať na vopred odsúhlasené výdavky spojené s podnikaním, ale musel použiť úplne iné, vlastné finančné prostriedky. V súvislosti s návrhom na zastavenie exekúcie uviedol, že keby aj podal ďalší návrh na vylúčenie finančných prostriedkov na zastavenie exekúcie (pričom návrh na zastavenie exekúcie bol podaný už dňa 21.11.2011), tak vzhľadom na to, že táto suma sa za každý mesiac mení a hlavne s poukazom na pomalosť súdov Slovenskej republiky, by právoplatné rozhodnutie súdu o vylúčení týchto prostriedkov z exekúcie bolo vydané dávno po uplynutí lehoty, počas ktorej ešte mohol dotáciu čerpať. Exekúcia voči nemu napriek plneniu si všetkých záväzkov ešte nebola zastavená. Na margo vyjadrenia žalovaného k ustanoveniu § 104 Exekučného poriadku uviedol, že týmto ustanovením Exekučného poriadku sú vylúčené prostriedky určené povinným na výplatu zamestnancom. Preto, že v § 104 Exekučného poriadku nie je určené, že banka má povinnosť skúmať pôvod prostriedkov na účte, alebo na účely výplaty zamestnancom, platí § 61a Exekučného poriadku, podľa ktorého exekúcií nepodliehajú prostriedky z exekúcie vylúčené. Bol názoru, že žalovaný skôr, než vykonal prevod, mal v spolupráci s majiteľom účtu overiť pôvod finančných prostriedkov. Na poukázanie sumy stanovenej exekučným príkazom v zmysle § 96 ods. 3 nie je stanovená žiadna lehota. Žalovaný by neskorším poukázaním žiadny zákon neporušil.

18. Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 2Co 292/2015-149 zo dňa 15.11.2016 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v časti uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi 1 264,66 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne od 10.01.2013 do zaplataenia a v časti trov konania a v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že si žalobca uplatňuje svoj nárok titulom nároku na náhradu škody, ktorá mu mala vzniknúť konaním banky, ktorá z finančných prostriedkov žalobcu poskytnutých mu dotáciou z úradu práce, sociálnych vecí a rodiny (účelovo viazaných) uhradila na základe exekučného príkazu dlh povinného - žalobcu na výživnom. Žalobca má za to, že mu škoda vznikla konaním žalovaného, keďže mu bolo znemožnené vyčerpať finančné prostriedky určené na dotáciu, a preto musel následne použiť vlastné finančné prostriedky. V tejto súvislosti odvolací súd uviedol, že v predmetnom konaní absentuje už prvý zo základných predpokladov nároku na náhradu škody, a to je samotná škoda. Škoda môže mať buď formu skutočnej škody alebo ušlého zisku. Skutočná škoda sa prejavuje zmenšením majetku poškodeného a ušlý zisk je ujmu spočívajúcou v tom, že u poškodeného nedošlo v dôsledku škodnej udalosti (úhrady pohľadávky v exekučnom konaní) k rozmnoženiu majetkových hodnôt. Je nepochybné, že skutočná škoda u žalobcu reálne nenastala, a to už len z dôvodu, že o sumu, ktorá mu bola zrazená z účtu za účelom úhrady pohľadávky na základe exekúcie, sa mu znížil dlh z exekúcie, respektíve neexistuje dôvod pre vedenie exekúcie, keďže povinný (žalobca) uhradil svoju pohľadávku. U žalobcu teda nenastal úbytok finančných prostriedkov, ale tieto sa iba pretransformovali do inej podoby, t.j. do úhrady pohľadávky žalobcu titulom dlhu na výživnom. Podľa odvolacieho súdu z opisu skutkového stavu žalobcu skôr vyplýva, že by malo ísť v tomto prípade o ušlý zisk. Žalobca však svoje tvrdenia v konaní pred súdom prvej inštancie žiadnym spôsobom nepreukázal, ušlý zisk nemôže predstavovať výšku úhrady poskytnutého plnenia, ale môže sa jednať iba o ujmu, ktorá mala žalobcovi vzniknúť v dôsledku úhrady zo strany banky na základe exekučného príkazu. Inak povedané, podľa žalobcu na základe konania banky nedošlo k reálnemu rozmnoženiu jeho majetkových hodnôt, ktoré by inak za iných okolností dôvodne očakával. V tejto súvislosti žalobca nepredložil súdu prvej inštancie ani odvolaciemu súdu žiaden dôkaz, t.j. neuviedol, v čom konkrétne by malo dôjsť k rozmnoženiu jeho majetkových hodnôt, koľko finančných prostriedkov zo svojich vlastných financií musel použiť a za akým účelom, aký zisk dosiahol, respektíve, aký by bol dosiahol, keby banka nerealizovala exekučný príkaz. Svoje tvrdenia žiadnym spôsobom neodôvodnil a nepreukázal. Už bez tohto prvého základného predpokladu nebol dôvod posudzovať ďalšie predpoklady potrebné pre priznanie nároku na náhradu škody, ktorými sú porušenie právnej povinnosti a kauzálny nexus, t.j. príčinná súvislosť medzi škodou a porušením právnej povinnosti. Odvolací súd poukázal aj na to, že podľa dohody o poskytnutí dotácie žalobca nebol povinný vrátiť poskytnuté plnenie z dôvodu, že nebolo realizované na daný účel, pretože prostredníctvom týchto financií bola vykonaná úhrada pohľadávky žalobcu, ale mal iba povinnosť vrátiť rozdiel medzi poskytnutým príspevkom a oprávnenými výdavkami, ktorý mu v danom období vznikol,

príčom tento príspevok žalobca nepoužil v oprávnenom období. Žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie (v rámci výsluchu pred dožiadaným súdom) netvrdil, že mu škoda vznikla tým, že by musel predmetný príspevok vrátiť. Ak by sa tak stalo, reálne mu mohla škoda vzniknúť až potom, ako predmetný príspevok aj reálne vrátil, o čom musel súdu prvej inštancie predložiť riadny doklad. V tejto súvislosti však nebolo vykonávané žiadne dokazovanie, ani predložené žiadne dôkazy zo strany žalobcu. Odvolací súd uviedol, že v konaní pred súdom prvej inštancie bude žalobca povinný riadne špecifikovať svoj nárok, t.j. či požaduje škodu alebo ušlý zisk a bude musieť svoje tvrdenia aj riadne preukázať príslušnými dôkazmi, nestačí iba tvrdiť. V prípade, že by žalobca preukázal vznik škody, súd prvej inštancie bude musieť posudzovať aj ďalšie podmienky vzniku nároku na náhradu škody, t.j. protiprávne konanie banky (porušenie právnej povinnosti) a kauzálny nexus. V prípade porušenia právnej povinnosti nestačí iba konštatovať, že banka mala povinnosť vyhodnocovať, aktívne rozlišovať a sledovať pôvod (právny dôvod pripísania) peňažných prostriedkov pripísaných na účet, ale je treba uviesť aj konkrétny právny predpis, ktorý uvedené povinnosti banke ukladá. A nepochybne bude potrebné preukázať príčinnú súvislosť s protiprávnym konaním banky a vznikom škody. V prípade, že žalobca neunesie svoje dôkazné bremeno a nepreukáže svoje tvrdenia, bude potrebné žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

19. Podľa § 391 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len "CSP"), ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

20. Na základe vyššie uvedeného, keďže Krajský súd v Bratislave sčasti zrušil rozsudok súdu prvej inštancie sp. zn. 12C/3/2014-120 zo dňa 20.5.2015 a v rozsahu zrušenia vrátil vec na ďalšie konanie, súd vyzval žalobcu na špecifikáciu uplatneného nároku a na predloženie prípadných dôkazov na podporu svojich tvrdení. Následne cestou dožiadaného Okresného súdu Košice I vypočul žalobcu ohľadom skutkových tvrdení týkajúcich sa sporu a tiež ohľadom skutočností, ktoré v konaní v zmysle záverov rozhodnutia odvolacieho súdu vyšli najavo.

21. Žalobca dňa 31.5.2017 doručil súdu podanie, ktorým zároveň čiastočne zobral späť žalobu. Uviedol, že mu protiprávnym konaním žalovaného, t.j. konaním v rozpore s § 61a Exekučného poriadku a § 8 ods. 10 zákona č. 523/2004 Z. z., bola spôsobená skutočná škoda spočívajúca v zmenšení majetku o sumu, ktorú postupne musel vynaložiť na splnenie zmluvných vzťahov s Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Košice, keďže v čase porušenia zákona mal na účte sumu 1 264,66 eur zo štátneho rozpočtu. Žalobca poukázal na judikatúru R55/1971, R25/1990, tiež na rozhodnutie Ústavného súdu ČR sp. zn. IV. ÚS 548/99 z 20.11.2000, podľa ktorých škodu predstavujú nielen majetkové hodnoty, ktoré už boli alebo majú byť poškodeným vynaložené, ale i tie, ktoré by bolo potrebné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do predošlého stavu. Skutočnú škodu nie je možné považovať len ako stratu aktív, ale skutočnú škodu môže predstavovať aj zväčšenie pasív poškodeného, ktoré poškodený musí strpieť v dôsledku protiprávneho konania škodcu. Žalobca uviedol, že v zmysle uzavretej zmluvy s Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Košice bol povinný prevádzkovať podnikanie minimálne v trvaní dvoch rokov - v období od 23.11.2011 do 22.11.2013. Žalobca však prevádzkovanie živnosti ukončil až v roku 2014. Preto za skutočnú škodu považoval výdavky na zaplatenie zdravotného poistenia v období od 01/2013 do 12/2013 vo výške 660,24 eur (55,02 eur x 12) a tiež v období od 01/2014 - 02/2014 vo výške 70,43 eur (56,35 eur + 14,08 eur), poštovné poplatky za úhradu týchto súm na pošte vo výške 6,90 eur (13 x 0,50 eur + 0,40 eur), mesačný poplatok vo výške 9,- eur za vedenie účtu v exekúcii za mesiace január až apríl 2013 (vo výške 36,- eur), náklady na kúpu kancelárskeho kresla za rok 2013, pričom tieto sumy musel uhradiť z vlastných financií pôvodne určených na kúpu domácich spotrebičov. Keďže zvyšok sumy vo výške 491,09 eur (1 264,66 - 773,57) nedokázal preukázať, v uvedenej časti žalobu zobral späť. Ďalej mal za to, že v predmetnom prípade je daný kauzálny nexus, pretože síce žalovaný tvrdil, že mu zákon neukladal povinnosť zisťovať, či prostriedky na účte podliehajú exekúcii, zákon sa však vzťahuje na každého. Žalovaný mu neumožnil preukázať, že časť alebo všetky prostriedky nachádzajúce sa na jeho účte v čase doručenia exekučného príkazu sú zo štátneho rozpočtu. Keby ho žalovaný bol vyzval na preukázanie pôvodu finančných prostriedkov, exekútor by upravil exekučný príkaz a k takémuto konaniu by nebolo došlo. Podľa žalobcu uvedené potvrdila aj Slovenská komora exekútorov. Na základe uvedeného žalobca žiadal priznať mu sumu vo výške 773,57 eur s 9% ročným úrokom z omeškania od 10.1.2013 do zaplatenia.

22. Žalovaný dňa 23.4.2018 doručil súdu súhlas s čiastočným späťvzatím žaloby.

23. Na prejednanie veci samej súd nariadil na deň 3.9.2018 pojednávanie, na ktoré sa dostavil žalobca a poverený zástupca žalovaného.

23.1 Žalobca na pojednávaní zotrval na svojich doterajších vyjadreniach. Mal za to, že z dôvodu konania žalovaného, ktorý porušil Exekučný poriadok a zákon o rozpočtových pravidlách, nemohol použiť poskytnuté finančné prostriedky na dohodnutý účel a musel použiť vlastné peniaze na odvody na zdravotné poistenie, na zaplatenie poplatku za vedenie účtu v exekúcii. Ohľadom ušlého zisku, ktorý spomenul odvolací súd, uviedol, že u neho ušlý zisk určite nebol. Mal za to, že ho žalovaný mal osloviť po tom, ako bol doručený exekučný príkaz a bol by vysvetlil pôvod peňazí na jeho účte. Žalobca tiež uviedol, že vie, že žiadne predpisy neukladajú skúmať pôvod peňazí, avšak podľa neho žalovaný nemal hneď konať na základe exekučného príkazu. Opätovne poukázal na stanovisko Slovenskej komory exekútorov a na to, že žalovaný s jeho súčinnosťou mal skúmať pôvod peňazí na jeho účte. Tiež poukázal na to, že jeho podanie doručené súdu dňa 31.5.2017 nepredstavuje návrh na zmenu žaloby, ale mienil týmto podaním čiastočne zobrať späť žalobu a špecifikovať svoj nárok v zmysle rozhodnutia odvolacieho súdu.

23.2 Poverený zástupca žalovaného mal za to, že ani špecifikácia žalobcu doručená súdu dňa 31.5.2017 nenapĺňa atribúty vzniku škody z tých istých dôvodov, ako už predtým žalovaný uviedol. Mal za to, že žalobca nesplnil to, čo odvolací súd považoval za podmienku úspešnosti žaloby, navrhol preto žalobu zamietnuť.

24. Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením ďalších listinných dôkazov, ktoré žalobca predložil ako prílohu k podaniu doručeného súdu dňa 31.5.2017 - potvrdenie o ukončení podnikania, fotokópie poštových peňažných poukazov a jednotlivých výdavkových pokladničných dokladov, výpisy z podnikateľského účtu žalobcu a na základe takto vykonaného dokazovania a v zmysle právneho názoru odvolacieho súdu ustálil nasledovný skutkový a právny stav veci.

25. Z potvrdenia o ukončení podnikania od Okresného úradu Košice zo dňa 6.2.2014 vyplýva, že žalobca ukončil podnikanie ku dňu 7.2.2014.

26. Z fotokópií poštových peňažných poukazov a z jednotlivých výdavkových pokladničných dokladov predložených žalobcom vyplýva, že žalobca poukázal Všeobecnej zdravotnej poisťovni sumu vo výške 730,67 za obdobie od januára 2013 do februára 2014 a poštovné vo výške 5,50 eur (11 x 0,50 eur). Z predloženej faktúry zo dňa 6.5.2013 od spoločnosti Metro Cash & Carry SR s.r.o. vyplýva kúpa kancelárskeho kresla za sumu 107,99 eur.

27. Podľa výpisov z podnikateľského účtu žalobcu žalovaný strhol z účtu žalobcu poplatok za účet v exekúcii za mesiace január až apríl 2013 vo výške 9,- eur za mesiac.

28. Podľa § 144 CSP žalobca môže vziať žalobu späť.

Podľa § 145 CSP ods. 2, ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzati žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

Podľa § 146 ods. 1 CSP súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

Podľa § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka škoda je spôsobená právnickou osobou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Tieto osoby samy za škodu takto spôsobenú podľa tohto zákona nezodpovedajú; ich zodpovednosť podľa pracovnoprávných predpisov nie je tým dotknutá.

Podľa § 420 ods. 3 Občianskeho zákonníka zodpovednosti sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil.

29. Vzhľadom k tomu, že žalobca podaním doručeným súdu dňa 31.5.2017 zoberal žalobu čiastočne späť, a to v rozsahu sumy 491,09 eur spolu s príslušenstvom, ohľadom ktorej uviedol, že ju nevie preukázať, a žalovaný s uvedeným čiastočným späťvzatím podaním doručeným súdu dňa 23.4.2018 súhlasil, súd žalobu v časti zaplatenia sumy 491,09 eur spolu s príslušenstvom zastavil. Predmetom konania potom zostala suma vo výške 773,57 eur s 9% ročným úrokom z omeškania od 10.1.2013 do zaplatenia.

30. Na základe vyššie uvedeného súd prvej inštancie uvádza nasledovné. V zmysle rozhodnutia odvolacieho súdu súd prvej inštancie vyzval žalobcu na špecifikáciu uplatneného nároku a na predloženie prípadných dôkazov na podporu svojich tvrdení. Žalobca následne žalobu čiastočne zoberal späť a žiadal už len skutočnú škodu vo výške 773,57 eur s príslušenstvom. Túto sumu skutočnej škody konkretizoval, keď uviedol, že pozostáva zo sumy 660,24 eur (výdavky na zaplatenie zdravotného poistenia v období od 01/2013 do 12/2013), zo sumy 70,43 eur (výdavky na zaplatenie zdravotného poistenia v období od 01/2014 - 02/2014), zo sumy vo výške 6,90 eur (poštovné poplatky za úhradu poistného na zdravotné poistenie) a zo sumy 36,- eur (mesačný poplatok za vedenie účtu v exekúcii za mesiace január až apríl 2013). Na pojednávaní dňa 3.9.2018 výslovne uviedol, že v tomto prípade nie je možné u neho hovoriť u ušlom zisku. Avšak opätovne zdôraznil, že mu mala vzniknúť skutočná škoda v dôsledku protiprávneho konania žalovaného, ktorý porušil dva právne predpisy - Exekučný poriadok a zákon o rozpočtových pravidlách, hoci taktiež uviedol, že žalovanému žiadny právny predpis neukladá povinnosť skúmať pôvod peňažných prostriedkov na účte.

31. Na základe vyššie uvedeného a v zmysle právneho názoru odvolacieho súdu mal súd prvej inštancie za to, že žalobe v zostávajúcej časti nie je možné vyhovieť. Vykonaným dokazovaním bolo zistené a preukázané, že medzi žalobcom a Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Košice bola dňa 18.11.2011 uzatvorená Dohoda o poskytnutí príspevku na samostatnú zárobkovú činnosť č. 211/§49/2011/ŠR, na základe ktorej bol žalobcovi poskytnutý príspevok zo štátneho rozpočtu vo výške 2 575,05 eur na začatie vykonávania samostatnej zárobkovej činnosti. Proti žalobcovi sa však viedla exekúcia pod sp. zn. EX 750/09 na zaplatenie dlžného výživného vo výške 298,11 eur, bežného výživného vo výške 149,37 eur mesačne od mesiaca január 2013 do budúca, trov súdneho konania a trov exekúcie. Dňa 8.1.2013 bol vydaný exekučný príkaz sp. zn. EX 750/09, na základe ktorého žalovaný ako banka bol povinný zraziť požadované finančné prostriedky z účtu žalobcu a previesť ich na účet súdneho exekútora. Z výpisu z účtu žalobcu vedeného u žalovaného súd zistil, že dňa 10.01.2013 bola z účtu žalobcu odpísaná suma 1 318,73 eur a prevedená na účet uvedený v exekučnom príkaze. V predmetnom konaní si žalobca najprv uplatnil nárok na náhradu škody v sume 1 264,66 eur s príslušenstvom, pričom išlo o sumu, ktorá mu bola zrazená z podnikateľského účtu na základe exekučného príkazu a predstavovala nevyčerpanú časť poskytnutej dotácie. Žalobca tvrdil, že žalovaný konal v rozpore so zákonom, pretože peňažné prostriedky odoslané súdnemu exekútorovi boli vyňaté z exekúcie, keďže išlo o prostriedky zo štátneho rozpočtu. Po špecifikácii nároku žalobcom, keď odvolací súd vyslovil právny názor, že žalobca nepreukázal vznik škody, pričom sa škoda člení na skutočnú škodu a ušlý zisk a v tomto prípade žalobca mohol zrejme požadovať skôr ušlý zisk, žalobca si uplatnil sumu 773,57 eur s príslušenstvom, ktorá pozostávala z výdavkov na zaplatenie zdravotného poistenia, z výdavkov na poštovné, z poplatku za vedenie účtu v exekúcii. Podľa právneho názoru odvolacieho súdu skutočná škoda u žalobcu reálne nenastala, a to už len z dôvodu, že o sumu, ktorá mu bola zrazená z účtu za účelom úhrady pohľadávky na základe exekúcie, sa mu znížil dlh z exekúcie, respektíve neexistuje dôvod pre vedenie exekúcie, keďže povinný (žalobca) uhradil svoju pohľadávku. U žalobcu teda nenastal úbytok finančných prostriedkov, ale tieto sa iba pretransformovali do inej podoby, t.j. do úhrady pohľadávky žalobcu titulom dlhu na výživnom. Napriek uvedenému žalobca v rámci špecifikácie nároku uviedol a žiadal priznať sumu vo výške 773,57 eur titulom skutočnej škody.

32. Škodu možno vo všeobecnosti chápať ako ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného, je objektívne vyjadriteľná v peniazoch a je napravitel'ná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým peňažného. Skutočnou škodou je ujma, ktorá znamená zničenie, stratu, zmenšenie, zníženie, či iné znehodnotenie existujúceho majetkového stavu poškodeného oproti stavu pred škodnou udalosťou a ktorá predstavuje majetkové hodnoty, ktoré treba vynaložiť pre uvedenie veci do predošlého stavu (pokiaľ nie je vylúčené).

33. Súd tak mal za to, že u žalobcu nevznikla skutočná škoda, keď o sumu, ktorá mu bola zrazená z účtu za účelom úhrady pohľadávky na základe exekúcie, sa mu znížil dlh z exekúcie. Súd tiež poukazuje na to, že v prípade uplatneného nároku na náhradu škody je potrebné splniť všetky atribúty náhrady škody

súčasne, pričom ide o 1./ porušenie právnej povinnosti, 2./ vznik škody a 3./ príčinná súvislosť medzi nimi. Pokiaľ nie je naplnená čo i len jedna požiadavka, uplatnený nárok nie je možné priznať. Súd vzhľadom na uvedené poznamenáva, že tak, ako v danom prípade u žalobcu nevznikla škoda, žalobca nepreukázal ani ďalšiu podmienku - porušenie právnej povinnosti, keďže žalobca po rozhodnutí odvolacieho súdu opätovne len poukázal na Exekučný poriadok a na zákon o rozpočtových pravidlách, ktoré podľa neho mal žalovaný porušiť. V zmysle rozhodnutia odvolacieho súdu musel žalobca uviesť konkrétny právny predpis, ktorý banke - žalovanému ukladá povinnosť vyhodnocovať, aktívne rozlišovať a sledovať pôvod (právny dôvod pripísania) peňažných prostriedkov pripísaných na účet, na takýto právny predpis však poukázať nevedel, dokonca uviedol, že takýto predpis neexistuje.

34. Na základe vykonaného dokazovania a v zmysle právneho názoru odvolacieho súdu súd dospel k záveru, že žalobe v zostávajúcej časti nie je možné vyhovieť, keďže napriek špecifikácii nároku (výšky skutočnej škody) v predmetnom konaní neboli splnené všetky podmienky potrebné na priznanie nároku na náhradu škody, pričom súd poukazuje na to, že tieto podmienky - porušenie povinnosti, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nimi musia byť splnené kumulatívne.

35. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 396 ods. 3 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

36. O nároku na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie súd rozhodol v zmysle podľa § 255 ods. 1 a § 256 ods. 1 CSP jednak z dôvodu, že žalovaný bol vzhľadom na zamietnutie žaloby v plnom rozsahu úspešný, jednak z dôvodu, že žalobca zavinil čiastočné zastavenie konania, keď žalobu zobral čiastočne späť s uvedením, že zvyšok uplatnenej sumy nevie preukázať. Pri rozhodovaní o trovách zastaveného konania je podľa § 256 ods. 1 CSP potrebné skúmať procesnú zodpovednosť za zastavenie konania, pričom náhrada trov konania patrí protistrane, ktorá zastavenie konania zavinila. V danom prípade však úspech žalobcu bol 100%, preto súd rozhodol tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

37. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 3 CSP s tým, že žalovaný bol úspešný aj v odvolacom konaní, ako i v konaní vo veci samej, keďže žaloba bola zamietnutá. Z uvedeného dôvodu súd priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi v rozsahu 100%.

38. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno písomne podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Bratislava I.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.